

Jaren geleden heeft Verbaan ook bij haar verwachtingen gewekt en ze teleurgesteld. Ze is er overheen gekomen; donkere gedachten zijn onder het reeds grijzende haar besloten geweest en nu klampt ze vriendschap aan als het eenige wat haar nog rest.

„Jij schijnt anders geen last van een zieke ziel te hebben!” neemt Mary Sijtjes gedachten over. „Jij lacht altijd! Ik sta dikwijls door de ruit met verwondering naar je te kijken!”

Sijtje weet niet te antwoorden. Ze is dien morgen juist niet vroolijk. Al deze dagen leeft ze met haar gedachten ver buiten de school en los van Verbaan. Ze heeft het gevoel of haar verwachting, hoog gespannen geweest, kapot ligt. Ze verlangt niet naar Verbaan, ze verlangt niet, dat hij haar omhelst. Heeft ze onbewust al de zekerheid bij zich, dat deze verhouding maar tijdelijk is; dat ze een leerschool, een voorbereiding is tot het Andere, het Groote, dat in de toekomst ligt? Het weer werkt ook niet mee, haar stemming op te beuren. Er is opstand in den tuin. De populieren, de iep, de kastanje, de vlier, tot de ligusterhaag toe, zijn in opstand. Tegen de grijze dikke lucht, die er zich over heeft leeggestort. Alle blaren schudden droppels rond, alle takken zwaaien woest heen en weer of op en neer.

De kozijnen slurpen het vocht gretig op, als vloei.

Sijtje vindt vandaag geen voldoening in haar werk; alles staat haar tegen. Waarom staat Piets mond altijd zoo onnoozel open? Ze heeft neiging in drift uit te barsten, om een sponzedoos, die over den vloer rolt, om een schuivert van een voet, om een kras van een grift.

Hans is een kwartier voor den tijd met zijn sommetjes klaar.

„Ik dacht maar steeds aan schoolblijven, en toen schoot ik vanzelf op!” bekent hij als ze bij hem is, om zijn werk na te zien. En dan zachter: „Heb ik niet prachtig geschreven? Mooier dan Flip! Zeg u het nou, dat ik het mooier heb dan Flip!”

Sijtje werpt een blik op Flips lei. Flip heeft als met dubbel krijt geschreven en de cijfers laveeren als dronken boeren over zijn lei. Sijtje zegt niets; ze kan niet, haar drift ligt plat, haar oogen worden warm.

O, die lievelingen, die lieve, zoete schatten, moeten zij het zijn, die haar in het spoor der redelijkheid terugvoeren.

O, op hen nooit de terugslag van haar verdriet.... nooit... nóóit...

Het is Mei, de kroonmaand van het jaar, de maand van verwachtingen. Over het kozijn kijkt Sijtje elken morgen den tuin in, als in een beloofd land.

„Een donker lokaal is er,” zegt ze blijmoedig tot Mary, „om over de kozijnen naar de zon te kijken!”

De zon staat achter een groote wolk, er is een prachtig diffuus licht. Maar als ze doorbreekt, zijgt het licht als water van goud tusschen de